

Bordal

Se másba, se magadba ne higgy,
megváltozol,
elborít a föld vagy kitakar,
új lelked a régítől megválnak,
a zöld levélen térképes gálic.

Szőlő szedett fürtje vagy,
pántolt hordóban erjedésed,
de ki fújja el pincédben a gyertyát,
ki suttog köréd homályt,
meg örökös nyirkos éjt.

Gydának szarvát ördög dugja ki
lehellő, kéken lángzó kén mögül,
nevelt az Öreghegy, tartott a Páskom,
nincsen visszatérted
földi kacorral metszett töre,

üres a kelyhed,
váragozol.

Bolgárok

Tűzvészek füstje száll — ma éjjel
felmarja tán Isten szemét.
Békákkal: rángó kézfejekkel
matat az izamos sötét.

Krisztus vért verítékező
arca a pipaccsal teli
rét, s torra csendülnek fölöttünk
csillagok ónszerlegei.

Bokrok turbánjai — törökké,
válnak a föld is? Azzá válhat!
Elbújtatva az anyanyelv
szerzetesköntöse hazánkat.

S ha elfogyunk — a nádasok
törnek majd kopját a szélben,
tenyerünk, arcunk ráncai
tűnetnek minden levélen.

Elvegyülünk a templomok
falán a szentek seregébe,
de emlékezni fog minden faág
bordáink görbületére.